

Donació de Sang

DESEMBRE

- Dilluns dia 15 al Centre de Salut Mislata 2 (C/Ortega y Gasset, 3-5) de 17 a 20.30 hores.

- Dimarts dia 16 al Centre de Salut (Av. Buenos Aires) de 17 a 20.30 hores.

LA MOGUDA... EN ROSA?

Mirant un tant atzarosament la TV estos dies de mal oratge, prelude d'una tardor primerenca que de sobte ens ha vingut, no recorde en quin programa de la sofrida cartellera televisiva setmanal, vaig ensopegar-me amb un que repassava amb certa celeritat allò que es batejà com "La moguda madrilenya" o simplement "La moguda", per allò -diuen els entesos- de nàixer amb la ferma voluntat d'escampar-se per tot arreu, sobretot de fugir del ranci centralisme franquista vigent encara en la Transició.

Clar que aquells documents gràfics varen retrotraure'm a la meua adolescència, en un moment en què veritablement la vida semblava despullar-se per sempre de les tonalitats del blanc-i-negre i enfilar-se sense entrebancs cap a les famoses 625 línies.

Veure tots aquells escenaris "cutres" (no sé per què, una vegada sí i a l'altra també, sempre ixen les mateixes imatges i no el rerefons d'eixe esclat existencial), amb aquells personatges, un tant patètics que ara semblen partícips d'una pel·lícula gore de baix pressupost, les cançons i les seues lletres -sovint inqualificables sent indulgents- i tota la parafernàlia que se li vullga afegir, va fer-me pensar en què havia desembocat eixe pòsit, cultural? que tant ha ajudat a alguns dels seus genials promotors a encimbellar-se socialment i "viure de les rendes" d'un passat més que mític, mitificat.

Dit en altres paraules, si llavors haguera existit un entramat mediàtic semblant a l'actual, els impulsors d'eixe moviment hagueren passat a la posteritat com a referents de quelcom? Filant més prim encara, si l'anomenada premsa rosa (com a filla borda) s'hi haguera apoderat -com hui- de les audiències i, per tant, el *caché* d'aquelles pseudoestrelles s'haguera desorbitat com a hores d'ara, en què haguera quedat "La moguda"?

Són, clar està, preguntes que en l'aire es queden i el vent quan bufa se les emporta, però, ens hem aturat suficientment a pensar en què hi esdevenen estos moviments que s'encunyen com a símbols de nous temps i de lligadures tallades amb el passat? De segur que no, perquè si ho férem ens trobaríem que com diu una dita castellana "de aquellos polvos vinieron estos lodos" i sinó fem repàs de quins permaneixen dalt del tot i com ho fan (i ho 'venen') siga quin siga el sector social, econòmic, polític i fins i tot cultural on desenvolupen la seua acció.

Tot es queda, com sempre ha sigut i serà, en això: pur instint de supervivència (trans)vestida de *hippies*, *mogudes*, rutes de *bakalaos*...

Albert Ferrer

